Zbornik sudske prakse

MIŠLJENJE NEZAVISNOG ODVJETNIKA
YVESA BOTA
od 15. veljače 2017.[1]

Predmet C-579/15

Openbaar Ministerie
protiv
Daniela Adama Popławskog

(zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Rechtbank Amsterdam (Sud u Amsterdamu, Nizozemska))

„Zahtjev za prethodnu odluku – Policijska i pravosudna suradnja u kaznenim stvarima – Okvirna odluka 2002/584/PUP – Europski uhidbeni nalog i postupci predaje između država članica – Članak 4. točka 6. – Razlog za moguće neizvršenje europskog uhidbenog naloga – Provedba – Usklađeno tumačenje – Primjena načela nadređenosti“

1. Ovaj zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Rechtbank Amsterdam (Sud u Amsterdamu, Nizozemska) podnesen je u okviru izvršenja europskog uhidbenog naloga u Nizozemskoj, koji je 7. listopada 2013. izdao Sąd Rejonowy w Poznaniu (Regionalni sud u Poznańu, Poljska) protiv Daniela Adama Popławskog, poljskog državljanina koji boravi u Nizozemskoj, u svrhu izvršenja zatvorske kazne u trajanju od jedne godine.

2. U tom se zahtjevu Sudu nudi prilika da iznese korisna pojašnjenja o uvjetima pod kojima država članica u svojem nacionalnom pravu može provesti razlog za moguće neizvršenje europskog uhidbenog naloga koji je predviđen člankom 4. točkom 6. Okvirne odluke Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica[2], kako je izmijenjena Okvirnom odlukom Vijeća 2009/299/PUP od 26. veljače 2009.[3].

3. Drugi temeljni interes koji se odnosi na navedeni zahtjev jest omogućiti Sudu da ponovno ispita narav pravnog sustava okvirnih odluka koje se donose na temelju nekadašnjeg trećeg stupa Europske unije. U skladu s člankom 34. stavkom 2. točkom (b) UEU-a, u verziji koja proizlazi iz Ugovora iz Amsterdama, ti su instrumenti, kao i direktive, obvezujući za države članice u pogledu rezultata koji je potrebno postići, a odabir oblika i metoda postizanja tog rezultata prepušten je nacionalnim tijelima. Međutim, ti instrumenti ne mogu imati izravan učinak. Iako iz sudske prakse Suda proizlazi da je obveza usklađenog tumačenja posljedica obvezujućeg karaktera okvirnih odluka, sud koji je uputio zahtjev u ovom predmetu sumnja u mogućnost tumačenja svojeg nacionalnog prava u skladu s pravom Unije. Kako bi se tom sudu dala pojašnjenja u slučaju neusklađenosti nacionalne mjere s Okvirnom odlukom 2002/584 i nemogućnosti primjene načela usklađenog tumačenja, valja temeljitije protumačiti odredbe kojima se uređuje pravni status okvirnih odluka, pri čemu valja navesti je li nacionalnim pravosudnim tijelima dozvoljeno ne primijeniti odredbe nacionalnog prava koje nisu usklađene.

1 — Izvorni jezik: francuski

2 — SL 2002., L 190, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 83.)

3 — SL 2009., L 81, str. 24. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 16., str. 169.), u daljnjem tekstu: „Okvirna odluka 2002/584”

4. U ovom mišljenju ću tvrditi, kao prvo, da članak 4. točku 6. te okvirne odluke treba tumačiti na način da mu se protivi to da država članica provodi razlog za neizvršenje predviđen tim člankom tako da:

— pravosudno tijelo ima obvezu odbiti izvršenje europskog uhidbenog naloga izdanog u svrhu izvršenja kazne zatvora ili oduzimanja slobode u odnosu na traženu osobu koja se nalazi ili boravi u državi članici izvršenja ili je njezin državljanin, a da ne može odlučiti je li, ovisno o konkretnoj situaciji osobe, izvršenje kazne u toj državi članici povoljnije za društvenu rehabilitaciju te osobe;

— odbijanje izvršenja europskog uhidbenog naloga ima za učinak samo to da ta država članica izjavi spremnost da preuzme izvršenje kazne, a da ta izjava ne znači obvezu izvršenja;

— pravosudno tijelo odbija izvršiti europski uhidbeni nalog izdan radi izvršenja kazne zatvora ili mjere oduzimanja slobode protiv tražene osobe koja se nalazi ili boravi u državi članici izvršenja ili je njezin državljanin, kad je, s jedne strane, odluka o preuzimanju izvršenja kazne, koja je donesena nakon odluke o odbijanju izvršenja, podložna uvjetima koji se odnose na poštovanje sporazuma koji obvezuje državu članicu izdavateljicu uhidbenog naloga i državu članicu izvršenja, kao i na suradnju države članice izdavateljice uhidbenog naloga te kad, s druge strane, odbijanje izvršenja naloga nije dovedeno u pitanje u slučaju nemogućnosti preuzimanja izvršenja kazne zbog nepostojanja propisanih uvjeta.

5. Kao drugo, tvrdit ću da odredbe članka 4. točke 6. navedene okvirne odluke nemaju izravan učinak, da nacionalni sud mora nacionalne odredbe iz predmeta u glavnom postupku tumačiti u najvećoj mogućoj mjeri u skladu s pravom Unije te da je nacionalni sud, u slučaju da se takvo tumačenje pokaže nemogućim, dužan ne primijeniti te odredbe zbog neusklađenosti s člankom 4. točkom 6. Okvirne odluke 2002/584.

I – **Pravni okvir**

A – *Pravo Unije*

1. Okvirna odluka 2002/584

6. Uvodne izjave 1., 5. do 7. i 10. te okvirne odluke glase kako slijedi:

„(1) U skladu sa Zaključcima Europskog vijeća u Tampereu, održanoga 15. i 16. listopada 1999., a posebno u skladu s njihovom točkom 35., formalni postupak izručivanja trebao bi biti ukinut između država članica u odnosu na osobe koje bježe pred pravdom nakon što im je izrečena pravomoćna presuda, a postupci za izručenje trebali bi biti ubrzani u odnosu na osobe osumnjičene za počinjenje kaznenoga djela.

[…]

(5) Cilj koji si je postavila Unija, da postane područje slobode, sigurnosti i pravde, vodi prema ukidanju izručenja između država članica i njegovu zamjenjivanju sustavom predaje osoba između pravosudnih tijela. Nadalje, uvođenje novog pojednostavljenog sustava predaje osuđenih ili osumnjičenih osoba u svrhe izvršenja kaznenih presuda ili kaznenog progona omogućuje ukidanje zamršenosti i opasnosti od kašnjenja koji postoje kod sadašnjih postupaka izručivanja. Tradicionalni odnosi suradnje koji su do sada prevladavali između država članica trebali bi biti zamijenjeni sustavom slobodnog protoka sudskih odluka u kaznenim stvarima, kako prije, tako i poslije donošenja pravomoćnih odluka, u području slobode, sigurnosti i pravde.

(6) Europski uhidbeni nalog, predviđen ovom Okvirnom odlukom, prva je konkretna mjera u području kaznenog prava kojom se primjenjuje načelo uzajamnog priznavanja, koje Europsko vijeće smatra „kamenom temeljcem” pravosudne suradnje.

(7) Budući da cilj ukidanja sustava multilateralnog izručivanja osoba, utemeljenog na Europskoj konvenciji o izručenju od 13. prosinca 1957., ne može biti dostatno postignut pojedinačnim djelovanjem država članica nego ga je, zbog njegovih učinaka i dosega, lakše ostvariti na razini Unije, Vijeće može donijeti mjere u skladu s načelom supsidijarnosti iz članka 2. Ugovora o Europskoj uniji i članka 5. Ugovora o osnivanju Europske zajednice. U skladu s načelom proporcionalnosti, utvrđenom u spomenutom članku, ova Okvirna odluka ne prelazi ono što je nužno za postizanje tog cilja.

[…]

(10) Mehanizam europskog uhidbenog naloga temelji se na visokoj razini povjerenja između država članica. […]”

7. Člankom 1. stavcima 1. i 2. navedene okvirne odluke europski uhidbeni nalog i obveza njegova izvršenja definiraju se na sljedeći način:

„1. Europski uhidbeni nalog je sudska odluka koju izdaje država članica s ciljem uhićenja i predaje tražene osobe od strane druge države članice, zbog vođenja kaznenog progona, izvršenja kazne zatvora ili naloga za oduzimanje slobode.

2. Države članice izvršavaju svaki europski uhidbeni nalog na temelju načela uzajamnog priznavanja u skladu s odredbama ove Okvirne odluke.”

8. Člancima 3. i 4. Okvirne odluke 2002/584 utvrđuju se razlozi za obvezno neizvršavanje i razlozi za moguće neizvršenje europskog uhidbenog naloga.

9. Člankom 4. stavkom 6. te okvirne odluke propisuje se:

„Pravosudno tijelo izvršenja može odbiti izvršenje europskog uhidbenog naloga:

[…]

6. ako je europski uhidbeni nalog izdan u svrhe izvršenja kazne zatvora ili oduzimanja slobode, a tražena osoba se nalazi, boravi, u državi članici izvršenja ili je njezin državljanin, a ta država članica obvezuje se izvršiti tu kaznu ili mjeru oduzimanja slobode u skladu s odredbama svojega domaćeg prava”.

2. Okvirna odluka 2008/909/PUP

10. Člankom 28. Okvirne odluke Vijeća 2008/909/PUP od 27. studenoga 2008. o primjeni načela uzajamnog priznavanja presuda u kaznenim predmetima kojima se izriču kazne zatvora ili mjere koje uključuju oduzimanje slobode s ciljem njihova izvršenja u Uniji [4] određuje se:

„1. Zamolbe zaprimljene prije 5. prosinca 2011. i dalje se uređuju sukladno postojećim pravnim instrumentima o transferu osuđene osobe. Zamolbe zaprimljene nakon toga datuma uređuju se pravilima koja države članice donesu sukladno ovoj Okvirnoj odluci.

4 — SL 2008., L 327, str. 27. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 11., str. 111.)

2. Međutim, svaka država članica može, nakon donošenja ove Okvirne odluke, dati izjavu u kojoj navodi da će, u predmetima u kojima je pravomoćna presuda izrečena prije datuma koji ona odredi, kao država članica koja izdaje odnosno izvršava nalog i dalje primjenjivati postojeće pravne instrumente o transferu osuđene osobe važeće prije 5. prosinca 2011. Ako država članica da takvu izjavu, ti se instrumenti primjenjuju u tim predmetima u vezi sa svim drugim državama članicama bez obzira da li su i one dale istu izjavu. Taj datum ne smije biti kasniji od 5. prosinca 2011. Navedena se izjava objavljuje u Službenom listu Europske unije. Takva se izjava može povući bilo kada."

B – *Nizozemsko pravo*

11. Overleveringswetom (zakon o predaji) od 29. travnja 2004.[5] u nizozemsko pravo prenosi se Okvirna odluka 2002/584.

12. Člankom 6. OLW-a u verziji prije Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties (zakon o uzajamnom priznavanju i izvršavanju bezuvjetnih zatvorskih kazni i zatvorskih kazni izrečenih uz uvjet) od 12. srpnja 2012.[6], kojim je prenesena Okvirna odluka 2008/909, određuje se:

„1. Predaja nizozemskog državljanina može biti dopuštena ako je zatražena u svrhu kaznene istrage protiv njega i ako je, prema mišljenju pravosudnog tijela izvršenja, zajamčeno da, ako je u državi članici izdavateljici uhidbenog naloga osuđen na bezuvjetnu kaznu oduzimanja slobode na temelju činjenica zbog kojih predaja može biti odobrena, može odslužiti tu kaznu u Nizozemskoj.

2. Predaja nizozemskog državljanina nije dopuštena ako je ta predaja zatražena u svrhu izvršenja kazne oduzimanja slobode koja mu je izrečena pravomoćnom presudom.

3. U slučaju odbijanja predaje koje se temelji isključivo na odredbama članka 6. stavka 2. […], državno odvjetništvo obavješćuje pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog da je spremno preuzeti izvršenje presude, u skladu s postupkom predviđenim člankom 11. sporazuma o transferu osuđenih osoba ili na temelju nekog drugog primjenjivog sporazuma.

4. Državno odvjetništvo odmah obavješćuje naše ministarstvo o […] svim odbijanjima predaje koja su dostavljena s izjavom iz članka 3. prema kojoj je Nizozemska spremna preuzeti izvršenje strane presude.

5. Članci 1. do 4. također se mogu primijeniti na stranog državljanina, koji ima dozvolu stalnog boravka, ako mu se u Nizozemskoj može suditi za činjenice na kojima se temelji europski uhidbeni nalog i ako se predviđa da nakon njegove predaje ne izgubi pravo boravka u Nizozemskoj zbog kazne ili mjere izrečene protiv njega."

13. Od stupanja na snagu Zakona o uzajamnom priznanju i izvršenju uvjetnih ili bezuvjetnih kazni oduzimanja slobode, članak 6. stavak 3. glasi kako slijedi:

„3. U slučaju odbijanja predaje koje se temelji isključivo na odredbama članka 6. stavka 2. […], državno odvjetništvo obavješćuje pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog da je spremno preuzeti izvršenje presude."

5 — Stb. 2004., br. 195., u daljnjem tekstu: OLW.

6 — Stb. 2012., br. 333.

II – **Glavni postupak i prethodna pitanja**

14. Presudom od 5. veljače 2007., koja je postala pravomoćna 13. srpnja 2007., Sąd Rejonowy w Poznaniu (Regionalni sud u Poznańu) protiv poljskog državljanina D. A. Popławskog izrekao je uvjetnu kaznu oduzimanja slobode u trajanju od jedne godine. Odlukom od 15. travnja 2010. isti je sud naložio izvršenje kazne.

15. Taj je sud 7. listopada 2013. izdao europski uhidbeni nalog protiv D. A. Popławskog u svrhu izvršenja te kazne.

16. U okviru glavnog postupka u pogledu izvršenja tog europskog uhidbenog naloga, Rechtbank Amsterdam (Sud u Amsterdamu) smatra da ne postoji drugi razlog neizvršenja europskog uhidbenog naloga osim onog koji je predviđen člankom 6. stavcima 2. i 5. OLW-a u korist osoba koje borave u Nizozemskoj, što je slučaj D. A. Popławskog, koji je dokazao da je u neprekinutom razdoblju od najmanje pet godina zakonito boravio u Nizozemskoj.

17. Sud koji je uputio zahtjev navodi da Nizozemska, na temelju članka 6. stavka 3. OLW-a, kad odbija izvršiti europski uhidbeni nalog, izjavljuje da je „sprem[na]” preuzeti izvršenje kazne na temelju sporazuma između te države i države članice izdavateljice. Taj sud pojašnjava da u glavnom predmetu takvo preuzimanje ovisi o zahtjevu koji je u tom smislu podnijela Poljska te da se poljsko zakonodavstvo protivi takvom zahtjevu ako je dotična osoba poljski državljanin.

18. Sud koji je uputio zahtjev smatra da bi u tim okolnostima odbijanje predaje moglo dovesti do nekažnjavanja tražene osobe jer bi se preuzimanje izvršenja kazne nakon objave presude kojom se odbija predaja moglo pokazati nemogućim, što ne bi utjecalo na presudu kojom se odbija predaja, koja ne može biti predmet redovnog pravnog sredstva.

19. Sumnjajući stoga u usklađenost članka 6. stavaka 2. do 4. OLW-a s člankom 4. točkom 6. Okvirne odluke 2002/584 kojom se odbijanje predaje dopušta samo ako se država članica izvršenja „obveže” da će izvršiti kaznu u skladu sa svojim nacionalnim pravom, Rechtbank Amsterdam (Sud u Amsterdamu, Nizozemska) odlučio je prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Smije li država članica u svoje nacionalno pravo prenijeti članak 4. točku 6. Okvirne odluke 2002/584/PUP na način da:

— je njezino pravosudno tijelo izvršenja dužno automatski odbiti predaju radi izvršenja državljanina države članice izvršenja ili osobe koja u njoj boravi,

— to odbijanje *ex lege* predstavlja spremnost da se preuzme izvršenje kazne zatvora koja je izrečena protiv tog državljanina ili osobe koja tu boravi,

— ali se odluka o preuzimanju izvršenja [ipak] donosi tek nakon odbijanja predaje radi izvršenja i potvrdna odluka ovisi o (1) postojanju pravnog temelja u važećem sporazumu između države članice izdavateljice i države članice izvršenja, (2) pretpostavkama koje su predviđene tim sporazumom i (3) sudjelovanju države članice izdavateljice, npr. u obliku podnošenja odgovarajućeg zahtjeva,

pa postoji opasnost da država članica izvršenja nakon odbijanja predaje radi izvršenja ne može preuzeti izvršenje, ali ta opasnost pritom ne utječe na obvezno odbijanje predaje radi izvršenja?

2. U slučaju niječnog odgovora na prvo pitanje:

a) može li nacionalni sud izravno primijeniti odredbe Okvirne odluke 2002/584, iako ta okvirna odluka u skladu s člankom 9. Protokola (br. 36) o prijelaznim odredbama[, priloženog Ugovorima,] nakon stupanja na snagu Ugovora iz Lisabona zadržava svoje pravne učinke dok se ne stavi izvan snage, poništi ili izmijeni?

b) U slučaju potvrdnog odgovora: je li članak 4. točka 6. Okvirne odluke 2002/584 dovoljno precizna i bezuvjetna da bi je nacionalni sud mogao primijeniti?

3. U slučaju niječnog odgovora na prvo i drugo pitanje pod točkom (b): smije li država članica, čije nacionalno pravo za preuzimanje izvršenja inozemne kazne zatvora zahtijeva postojanje pravnog temelja u odgovarajućem sporazumu, u svoje nacionalno pravo prenijeti članak 4. točku 6. te Okvirne odluke, tumačeći tu odredbu na način da ona sama po sebi predstavlja zahtijevani međunarodnopravni ugovorni temelj kako bi se izbjegla opasnost od nekažnjavanja koja nastaje zbog toga što se u nacionalnom pravu zahtijeva postojanje međunarodnopravnog ugovornog temelja?

4. U slučaju niječnog odgovora na prvo i drugo pitanje pod točkom (b): smije li država članica u svoje nacionalno pravo prenijeti članak 4. točku 6. navedene Okvirne odluke na način da odbijanje predaje radi izvršenja osobe koja boravi u državi članici izvršenja, a koja je državljanin druge države članice, uvjetuje time da je država članica izvršenja nadležna za kaznena djela koja se navode u europskom uhidbenom nalogu i da u državi članici izvršenja ne postoje stvarne prepreke u pogledu kaznenog progona osobe koja boravi u toj državi članici za navedena kaznena djela, poput odbijanja države članice izdavateljice da državi članici izvršenja dostavi kazneni spis, dok takav uvjet ne predviđa u pogledu odbijanja predaje radi izvršenja državljanina države članice izvršenja?”

III – **Moja analiza**

A – *Prvo prethodno pitanje*

20. Prvo prethodno pitanje dijeli se na tri dijela koje valja odvojeno ispitati.

1. Prvi dio prvog prethodnog pitanja

21. Prvim dijelom svojeg prvog prethodnog pitanja sud koji je uputio zahtjev u biti pita smije li država članica provesti razlog za neizvršavanje predviđen člankom 4. točkom 6. Okvirne odluke 2002/584 na način da je pravosudno tijelo dužno odbiti izvršenje europskog uhidbenog naloga izdanog u svrhu izvršenja kazne zatvora ili oduzimanja slobode protiv tražene osobe koja se nalazi ili boravi u državi članici izvršenja ili je njezin državljanin.

22. Kako bi se odgovorilo na to pitanje, najprije valja podsjetiti da načelo uzajamnog priznavanja, koje je „kamen temeljac” pravosudne suradnje[7] i na kojem se zasniva struktura te okvirne odluke[8], u skladu s člankom 1. stavkom 2. te odluke podrazumijeva da su države članice načelno obvezne izvršiti europski uhidbeni nalog.

7 — Vidjeti osobito presudu od 10. studenoga 2016., Kovalkovas (C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, t. 28.).

8 — Vidjeti osobito presudu od 5. rujna 2012., Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517, t. 30.).

23. Međutim, to priznavanje ne podrazumijeva „apsolutnu obvezu" izvršenja izdanog europskog uhidbenog naloga jer sustav navedene okvirne odluke, kao što osobito proizlazi iz članka 4. te odluke, „državama članicama ostavlja mogućnost da u određenim situacijama nadležnim pravosudnim tijelima omoguće donošenje odluke treba li izrečenu kaznu izvršiti na državnom području države članice"[9].

24. Člankom 4. točkom 6. Okvirne odluke 2002/584 osobito se propisuje razlog za moguće neizvršavanje europskog uhidbenog naloga na temelju kojeg „pravosudno tijelo" izvršenja „može" odbiti izvršenje takvog naloga koji je izdan u svrhe izvršenja kazne zatvora ili oduzimanja slobode, a tražena osoba se nalazi, boravi, u državi članici izvršenja ili je njezin državljanin, a ta država članica obvezuje se izvršiti tu kaznu ili mjeru oduzimanja slobode u skladu s odredbama svojega domaćeg prava.

25. Iako je Sud već imao prilike pobliže odrediti doseg te odredbe, osobito time što je ograničio njezino područje primjene *ratione personae*[10] i odredio uvjete kojima može biti podložno odbijanje izvršenja naloga[11], od Suda se, suprotno tome, još nije tražilo da izravno odluči o pitanju znači li fakultativna narav razloga za neizvršavanje, predviđena člankom 4. točkom 6. te okvirne odluke, da pravosudno tijelo izvršenja mora raspolagati marginom prosudbe kad odlučuje o izvršenju europskog uhidbenog naloga.

26. Postavlja se pitanje utvrđivanja što se podrazumijeva pod „fakultativnom" naravi europskog uhidbenog naloga. Je li ta fakultativnost namijenjena državama članicama koje prilikom prenošenja Okvirne odluke 2002/584 u svoje nacionalno pravo mogu odlučiti hoće li prihvatiti razloge za moguće neizvršenje, ili je dodijeljena pravosudnom tijelu izvršenja koje raspolaže diskrecijskom ovlašću za odlučivanje o tome hoće li ih prihvatiti ovisno o okolnostima pojedinog slučaja?

27. U svojem mišljenju od 24. ožujka 2009. u predmetu Wolzenburg[12] tvrdio sam da provedba u nacionalno pravo razloga za neizvršavanje predviđenog člankom 4. točkom 6. te okvirne odluke nije prepuštena diskreciji država članica, već je obvezujuća. Prema mojem mišljenju, pravosudno tijelo izvršenja u nacionalnom pravu mora imati mogućnost da odbije predaju kada su ispunjeni uvjeti iz te odredbe. Čini se da je Sud odlučio drukčije time što je u svojoj presudi od 5. rujna 2012., Lopes Da Silva Jorge[13] osobito naveo da „*ako*[14] država članica provodi članak 4. točku 6. Okvirne odluke 2002/584 u svoje nacionalno pravo, mora voditi računa o činjenici da je područje primjene te odredbe određeno" *ratione personae*.

28. Mogućnost kojom, prema mišljenju Suda, države članice raspolažu da u svoje nacionalno pravo prenesu razloge za moguće neizvršenje ipak ne znači da, kad se odlučuju za prenošenje članka 4. te okvirne odluke, izraz „može odbiti" mogu tumačiti kao da se pravosudnim tijelima uvodi obveza odbijanja izvršavanja europskog uhidbenog naloga izdanog protiv osobe koja je obuhvaćena osobnim područjem primjene te odredbe. Iako države članice prilikom provedbe te odredbe „raspolažu

9 — Vidjeti presudu od 21. listopada 2010., B. (C-306/09, EU:C:2010:626, t. 50. i 51.). Vidjeti također presudu od 28. lipnja 2012., West (C-192/12 PPU, EU:C:2012:404, t. 64.).

10 — Vidjeti presude od 17. srpnja 2008., Kozłowski (C-66/08, EU:C:2008:437) od 6. listopada 2009., Wolzenburg (C-123/08, EU:C:2009:616) i od 5. rujna 2012., Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517).

11 — Sud je u presudi od 6. listopada 2009., Wolzenburg (C-123/08, EU:C:2009:616, t. 53.), posebno pojasnio da države članice za građanina Unije ne mogu primjenu razloga za neizvršavanje propisanog člankom 4. stavkom 6. navedene okvirne odluke podrediti dodatnim administrativnim uvjetima, kao što je posjedovanje dozvole stalnog boravka.

12 — C-123/08, EU:C:2009:183

13 — C-42/11, EU:C:2012:517, t. 35.

14 — Moje isticanje.

određenom marginom prosudbe”[15], ipak ostaje činjenica da prema ustaljenoj sudskoj praksi, iz zahtjeva za ujednačenu primjenu prava Unije kao i načela jednakosti proizlazi da se izrazi odredbe prava Unije, koja ne sadržava nikakvo izravno upućivanje na pravo država članica radi utvrđenja njezina smisla i dosega, moraju u pravilu autonomno i ujednačeno tumačiti u cijeloj Uniji[16].

29. Članak 4. Okvirne odluke 2002/584 ne sadržava nikakvo upućivanje na pravo država članica te, posljedično, zahtijeva autonomno i jedinstveno tumačenje koje treba pronaći vodeći računa o tekstu te odredbe, kontekstu čiji je ona dio te cilju koji se želi postići tom okvirnom odlukom[17].

30. Kao prvo, što se tiče naslova te odredbe, valja istaknuti da se pridjev „moguće” odnosi na „neizvršenje”, a ne na „razloge”, iz čega se zaključuje da je fakultativno upravo odbijanje izvršenja naloga, za razliku od obveznog odbijanja predviđenog člankom 3. navedene okvirne odluke. Osim toga, valja utvrditi da iz članka 4. prvog podstavka Okvirne odluke 2002/584 proizlazi da je mogućnost odbijanja izvršenja europskog uhidbenog naloga izravno dodijeljena nacionalnim pravosudnim tijelima izvršenja, koja stoga moraju raspolagati diskrecijskom ovlašću.

31. Kao drugo, to tumačenje pojmova iz članka 4. točke 6. te okvirne odluke potkrijepljeno je kontekstom u kojem se nalazi ta odredba. Naime, cilj je navedene okvirne odluke uspostava sustava obvezne predaje između pravosudnih tijela država članica kojoj se pravosudno tijelo izvršenja može protiviti samo na temelju razloga za neizvršenje koji je izričito predviđen Okvirnom odlukom 2002/584. U tom kontekstu, predaja predstavlja načelo s obzirom na to da je odbijanje predaje osmišljeno kao iznimka koju treba strogo tumačiti. Međutim, odredba kao u glavnom postupku, kojom se pravosudnom tijelu izvršenja nalaže odbijanje izvršenja europskog uhidbenog naloga u pogledu državljanina države članice izvršenja ili pak osobe koja se u toj državi nalazi ili u njoj boravi, zbog svoje automatske naravi tom tijelu oduzima mogućnost da uzima u obzir okolnosti pojedinog slučaja na temelju kojih bi moglo smatrati da uvjeti za odbijanje predaje nisu ispunjeni. Pretvaranjem obične mogućnosti u stvarnu obvezu, odredba te naravi također pretvara iznimku odbijanja predaje u načelno pravilo.

32. Kao treće, nalaganje obveze odbijanja predaje osoba iz članka 4. stavka 6. te okvirne odluke pravosudnom tijelu izvršenja protivno je cilju te odluke.

33. Kao što je Sud već presudio, razlog za moguće neizvršenje naveden u toj odredbi osobito ima svrhu omogućiti pravosudnom tijelu izvršenja da prida posebnu važnost mogućnosti povećanja izgleda za društvenu rehabilitaciju tražene osobe nakon isteka kazne na koju je ta osoba osuđena[18].

34. Važnost koju zakonodavac Unije pridaje cilju društvene rehabilitacije izričito je potvrđena drugim instrumentima prava Unije te osobito Okvirnom odlukom 2008/909, čijim se člankom 3. stavkom 1. pojašnjava da je njezina svrha „poboljša[ti] društvenu rehabilitaciju osuđene osobe”.

35. Prema mojem mišljenju, uzimanje u obzir tog cilja podrazumijeva da se pravosudnom tijelu izvršenja priznaje margina prosudbe kako bi moglo utvrditi stvarne izglede za društvenu rehabilitaciju tražene osobe s obzirom na posebnu i konkretnu situaciju te osobe.

15 — Vidjeti presudu od 5. rujna 2012., Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517, t. 33. i 37.).

16 — Vidjeti presudu od 17. srpnja 2008., Kozłowski (C-66/08, EU:C:2008:437, t. 42.).

17 — Vidjeti po analogiji presudu od 10. studenoga 2016., Kovalkovas (C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, t. 33.), o tumačenju pojma „pravosudno tijelo” iz članka 6. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584.

18 — Vidjeti presude od 17. srpnja 2008., Kozłowski (C-66/08, EU:C:2008:437, t. 45.), od 6. listopada 2009., Wolzenburg (C-123/08, EU:C:2009:616, t. 62. i 67.), od 21 listopada 2010., B. (C-306/09, EU:C:2010:626, t. 52.), i od 5. rujna 2012., Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517, t. 32.).

36. Tome je tako kad je tražena osoba državljanin države članice izvršenja jer, iako taj status dokazuje postojanje snažne veze s tom državom, on ipak ne može imati značenje neoborive pretpostavke da je izvršenje kazne u navedenoj državi nužno bolje za resocijalizaciju dotične osobe. U svojem sam stajalištu iznesenom 28. travnja 2008. u predmetu Kozłowski [19] u tom smislu stoga tvrdio da se ciljem resocijalizacije, koji se želi postići člankom 4. stavkom 6. Okvirne odluke 2002/584, ne može opravdati to da država članica svojim pravosudnim tijelima oduzima svaku marginu prosudbe i to da, kad se europski uhidbeni nalog izdan u svrhu izvršenja kazne odnosi na državljanina države članice izvršenja, a ta se osoba protivi svojoj predaji, pravosudno tijelo te države mora biti u mogućnosti provjeriti, s obzirom na konkretnu situaciju te osobe, je li izvršenje kazne na državnom području navedene države nužno za što bolju resocijalizaciju te osobe [20].

37. Također valja priznati, barem a fortiori, da članak 4. točku 6. te okvirne odluke valja tumačiti na način da se njome pravosudnim tijelima izvršenja dodjeljuje mogućnost izbora hoće li odbiti predaju kad se europski uhidbeni nalog izdan u svrhu izvršenja kazne odnosi na osobu koja se nalazi ili boravi u državi članici izvršenja, a da nije njezin državljanin. Naime, s jedne strane, status rezidenta u državi članici izvršenja, kao ni status državljanina te države, ne može imati značenje neoborive pretpostavke o većim izgledima za resocijalizaciju u toj državi članici. S druge strane, utvrđivanje nalazi li se tražena osoba na državnom području države članice podrazumijeva provedbu ocjene o tomu postoji li povezanost između tražene osobe i te države te o intenzitetu te povezanosti. U tom pogledu, valja istaknuti da je Sud presudio da je, kad država članica provodi članak 4. stavak 6. Okvirne odluke 2002/584, a da ne utvrdi posebne uvjete u pogledu primjene te odredbe, na pravosudnom tijelu izvršenja da u konkretnoj situaciji, radi utvrđivanja postoji li između tražene osobe i države članice izvršenja povezanost na temelju koje bi se moglo zaključiti da se ta osoba nalazi ili boravi u toj državi u smislu članka 4. točke 6. te okvirne odluke, izvrši sveobuhvatnu ocjenu više objektivnih elemenata svojstvenih situaciji te osobe, među kojima su osobito trajanje, narav i uvjeti boravka tražene osobe, kao i obiteljske i gospodarske veze te osobe.

38. Tako izvršena ocjena za utvrđivanje je li tražena osoba obuhvaćena područjem primjene *ratione personae* članka 4. točke 6. navedene okvirne odluke preklapa se s ocjenom koju je potrebno provesti kako bi se provjerilo je li izvršenje kazne u navedenoj državi povoljnije za društvenu rehabilitaciju te osobe.

39. Na temelju tih razmatranja zaključujem da pravosudno tijelo izvršenja mora raspolagati diskrecijskom ovlašću koja bi mu omogućila da odluči hoće li primijeniti mogućnost koja mu se priznaje za odbijanje izvršenja europskog uhidbenog naloga s obzirom na cilj društvene rehabilitacije.

40. Posljedično, predlažem da se na prvi dio prvog prethodnog pitanja odgovori da članak 4. točku 6. Okvirne odluke 2002/584 valja tumačiti na način da mu se protivi to da država članica provodi razlog neizvršavanja predviđen tim člankom, na način da pravosudno tijelo ima obvezu odbiti izvršenje europskog uhidbenog naloga izdanog u svrhe izvršenja kazne zatvora ili oduzimanja slobode u odnosu na traženu osobu koja se nalazi ili boravi u državi članici izvršenja ili je njezin državljanin, a da ne može odlučiti je li, ovisno o konkretnoj situaciji osobe, izvršenje kazne u toj državi članici povoljnije za društvenu rehabilitaciju te osobe.

2. Drugi dio prvog prethodnog pitanja

41. Drugim dijelom svojeg prvog prethodnog pitanja sud koji je uputio zahtjev u biti pita smije li država članica provesti razlog za neizvršavanje predviđen člankom 4. točkom 6. te okvirne odluke na način da je učinak odbijanja izvršenja europskog uhidbenog naloga samo taj da ta država članica izjavi spremnost da preuzme izvršenje kazne, a da ta izjava ne znači obvezu izvršenja.

19 — C66/08, EU:C:2008:253.

20 — Stajalište u predmetu Kozłowski (C-66/08, EU:C:2008:253, t. 79. i 80.)

42. Iz navoda suda koji je uputio zahtjev, kao i iz pojašnjenja koja je na raspravi iznio Openbaar Ministerie (državno odvjetništvo, Nizozemska), proizlazi da je u sustavu predviđenom nacionalnim pravom pravosudno tijelo izvršenja dužno odbiti izvršenje europskog uhidbenog naloga čak i prije nego što se ispita pitanje može li kazna stvarno biti izvršena u Nizozemskoj, pri čemu je tijelo nadležno za donošenje konačne odluke u tom području Minister van Veiligheid en Justitie (ministarstvo sigurnosti i pravosuđa). Stoga u tom sustavu izvršenje kazne u Nizozemskoj nije uvjet odbijanja predaje, koji se ne dovodi u pitanje ako se pokaže da se kazna ne može izvršiti u Nizozemskoj.

43. Ispitivanjem navedene okvirne odluke može se utvrditi da sustav kao što je onaj predviđen nizozemskim pravom nije u skladu sa sustavom predaje koji je uspostavljen tim instrumentom.

44. Kao prvo, valja istaknuti da se tim člankom mogućnost da sudac odbije izvršenje europskog uhidbenog naloga podređuje dvostrukom uvjetu, s jedne strane, da je tražena osoba državljanin države članice izvršenja ili se pak u toj državi nalazi ili u njoj boravi te, s druge strane, da se ta država obvezuje izvršiti kaznu ili mjeru oduzimanja slobode u skladu sa svojim nacionalnim pravom.

45. Iz samog teksta te odredbe proizlazi da odbijanje izvršenja europskog uhidbenog naloga u zamjenu pretpostavlja stvarnu jednostranu obvezu države članice izvršenja da prizna presudu i osigura izvršenja kazne.

46. Stoga izjava kojom državno odvjetništvo izjavljuje spremnost da preuzme izvršenje kazne ne ispunjava taj zahtjev jer nema narav odluke, već samo izraza namjere, nakon kojeg treba uslijediti stvarna odluka Minister van Veiligheid en Justitie (ministarstvo sigurnosti i pravosuđa). Tako u postupku predviđenom člankom 6. OLW-a preuzimanje izvršenja kazne nije određen i obvezan uvjet odbijanja predaje, već njegova eventualna i moguća posljedica.

47. Kao drugo, potrebno je podsjetiti da je svrha razloga za moguće neizvršenje navedenog u toj odredbi osobito poboljšati društvenu rehabilitaciju osobe koja odslužuje zatvorsku kaznu time što joj omogućuje da izvrši tu kaznu u državi članici u kojoj ima najviše izgleda za društvenu rehabilitaciju. Tom se mogućnošću odbijanja državi članici izvršenja ne dopušta da svoje državljane ili osobe koje se nalaze ili borave na njezinom državnom području oslobodi od izvršenja kazne na koju su osuđeni u državi članici izdavateljici.

48. Kao treće, važno je utvrditi da je sustav, u kojem odbijanje izvršenja europskog uhidbenog naloga nije podložno obvezi izvršenja kazne, u potpunom proturječju s logikom sustava predaje koji je predviđen Okvirnom odlukom 2002/584. Dok se taj sustav, kojim se želi olakšati i ubrzati pravosudna suradnja kako bi se pridonijelo ostvarenju cilja koji si je postavila Unija da postane područje slobode, sigurnosti i pravde, temelji na načelu uzajamnog priznavanja, koje u skladu s člankom 1. stavkom 2. te okvirne odluke podrazumijeva da su države članice načelno obvezne izvršiti europski uhidbeni nalog, sustav predviđen OLW-om, nasuprot tomu, dovodi do toga da se državi članici izvršenja dopušta da ne prizna presudu kojom je u državi članici izdavateljici izrečena kazna oduzimanja slobode. Neizvršenje izrečene kazne predstavlja preinaku te kazne, koja je sama po sebi protivna načelu uzajamnog priznavanja i koja se, štoviše, temelji na uvjetu državljanstva ili boravišta, što je samo po sebi diskriminirajuće.

49. S obzirom na prethodna razmatranja, zaključujem da članak 4. točku 6. navedene okvirne odluke valja tumačiti na način da mu se protivi to da država članica provodi razlog za neizvršenje predviđen tim člankom na način da je učinak odbijanja izvršenja europskog uhidbenog naloga samo taj da ta država članica izjavi spremnost da preuzme izvršenje kazne, a da ta izjava ne znači obvezu izvršenja.

3. Treći dio prvog prethodnog pitanja

50. Trećim dijelom svojeg prvog prethodnog pitanja sud koji je uputio zahtjev u biti pita smije li država članica provesti razlog za neizvršavanje predviđen člankom 4. točkom 6. Okvirne odluke 2002/584 na način da pravosudno tijelo odbija izvršiti europski uhidbeni nalog izdan radi izvršenja kazne zatvora ili mjere oduzimanja slobode protiv tražene osobe koja se nalazi ili boravi u državi članici izvršenja ili je njezin državljanin, kad je, s jedne strane, odluka o preuzimanju izvršenja kazne, koja je donesena nakon odluke o odbijanju izvršenja, podložna uvjetima koji se odnose na poštovanje sporazuma koji obvezuje državu članicu izdavateljicu uhidbenog naloga i državu članicu izvršenja, kao i na suradnju države članice izdavateljice uhidbenog naloga te kad, s druge strane, odbijanje izvršenja naloga nije dovedeno u pitanje u slučaju nemogućnosti preuzimanja izvršenja kazne zbog nepostojanja propisanih uvjeta.

51. Kao što proizlazi iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje, Rechtbank Amsterdam (Sud u Amsterdamu) polazi od pretpostavke da preuzimanje izvršenja kazne izrečene 5. veljače 2007. protiv D. A. Popławskog mora biti u skladu s pravilima predviđenima člankom 6. stavkom 3. OLW-a, kojima se upućuje na postojanje pravnog temelja u sporazumu, a ne na nove odredbe donesene u okviru prenošenja Okvirne odredbe 2008/909.

52. Tu pretpostavku neizravno osporava Europska komisija koja se u svojim pisanim i usmenim očitovanjima pozivala na Okvirnu odluku 2008/909, koju stoga implicitno smatra primjenjivom *ratione temporis* u glavnom postupku.

53. U tom pogledu, valja podsjetiti da, iako se člankom 28. stavkom 1. Okvirne odluke 2008/909 predviđa da se zamolbe za priznavanjem i izvršenjem kazne zaprimljene nakon 5. prosinca 2011. uređuju pravilima koja su države članice donijele na temelju te okvirne odluke, člankom 28. stavkom 2. navedene okvirne odluke ipak se svakoj državi članici dopušta davanje izjave čiji je učinak odgađanje primjene te okvirne odluke.

54. Poteškoća proizlazi iz toga što, u skladu s tekstom članka 28. stavka 2. Okvirne odluke 2008/909, izjavu treba dati „nakon donošenja […] [o]kvirne odluke”. Međutim, očito je da je izjava Kraljevine Nizozemske bila poslana Vijeću 24. ožujka 2009., a potom objavljena kao dokument Vijeća 30. travnja 2009. prije nego što je objavljena u Službenom listu 9. listopada 2009., dok je Vijeće 23. veljače 2011. zaprimilo izjavu Republike Poljske, koja je potom objavljena kao dokument Vijeća 28. veljače 2011. prije nego što je objavljena u Službenom listu 1. lipnja 2011.

55. U skladu s tezom koju sam iznio u mišljenju od 12. listopada 2016. u predmetu van Vemde[21], mislim da nepravodobnost izjava Kraljevine Nizozemske i Republike Poljske lišava te izjave pravnih učinaka, tako da priznavanje i izvršavanje kazne izrečene protiv D. A. Popławskog mora podlijegati pravilima koja je Nizozemska donijela na temelju Okvirne odluke 2008/909.

56. Bez obzira na gledište s kojeg će Sud u konačnici ispitati pitanje, čini mi se da odgovor mora biti isti s obzirom na to da odredbe kao što su one koje je nizozemski zakonodavac donio prije i poslije Okvirne odluke 2008/909 dovode do poništenja obveze izvršenja kazne predviđene člankom 4. točkom 6. Okvirne odluke 2002/584.

21 — C-582/15, EU:C:2016:766.

57. Kao što sam već istaknuo [22], tu odredbu valja tumačiti na način da odbijanje izvršenja europskog uhidbenog naloga zauzvrat mora podrazumijevati obvezu države članice izvršenja da provede izvršenje kazne zatvora ili mjere oduzimanja slobode, koja je izrečena u državi članici koja je izdala nalog. Kao što ispravno tvrdi Komisija, provedba načela uzajamnog priznavanja i potreba da se izbjegne svaka opasnost od nekažnjavanja podrazumijevaju da treba smatrati da, ako preuzimanje izvršenja kazne u državi članici izvršenja iz bilo kojeg razloga nije moguće, europski uhidbeni nalog mora biti izvršen.

58. Iz toga proizlazi da pravosudno tijelo izvršenja prije svakog odbijanja predaje mora provjeriti stvarnu mogućnost izvršenja kazne u skladu sa svojim nacionalnim pravom.

59. Ako se tim pravom valjano upućuje na konvencije o preuzimanju izvršenja kazne koje su se primjenjivale prije sustava uvedenog Okvirnom odlukom 2008/909 i time nalaže suradnja između države članice izdavateljice i države članice izvršenja, pravosudno tijelo izvršenja može odbiti izvršenje europskog uhidbenog naloga samo ako dvije predmetne države članice postignu dogovor o preuzimanju izvršenja kazne.

60. Ako se nacionalnim pravom prenosi sustav koji proizlazi iz Okvirne odluke 2008/909, odbijanje predaje pretpostavlja da su ispunjeni svi uvjeti predviđeni tom okvirnom odlukom kako bi država članica izvršenja europskog uhidbenog naloga mogla izvršiti kaznu koju je izrekla država članica izdavateljica. Drugim riječima, država članica izvršenja europskog uhidbenog naloga može odbiti predaju samo ako se ne namjerava pozivati na jednu od osnova za nepriznavanje i neizvršenje na temelju članka 9. Okvirne odluke 2008/909.

61. U tom smislu važno je istaknuti da se člankom 25. te okvirne odluke, naslovljenim „Izvršenje kazne na temelju europskog uhidbenog naloga”, predviđa da se, „[n]e dovodeći u pitanje Okvirnu odluku 2002/584 […], odredbe ove Okvirne odluke primjenjuju […], *mutatis mutandis*, u opsegu u kojem su usklađene [23] s odredbama iz [te] [o]kvirne odluke, na izvršenje kazni u predmetima kada se država članica obveže na izvršenje kazne u predmetima sukladno članku 4. stavku 6. [navedene] [o]kvirne odluke”. Prema uvodnoj izjavi 12. Okvirne odluke 2008/909, „[t]o, *inter alia*, znači da, ne dovodeći u pitanje […] Okvirnu odluku [2002/584], država koja izvršava nalog može provjeriti postojanje osnova za nepriznavanje i neizvršenje na temelju članka 9. ove Okvirne odluke, uključujući provjeru dvojne kažnjivosti ako je država koja izvršava nalog dala izjavu na temelju članka 7. stavka 4. ove Okvirne odluke, kao uvjet za priznavanje i izvršenje presude s ciljem razmatranja izručenja osobe ili izvršenja kazne u predmetima sukladno članku 4. stavku 6. Okvirne odluke 2002/584 […]”.

62. Prema mojem mišljenju, iz članka 25. Okvirne odluke 2008/909 pojašnjenog uvodnom izjavom 12. te okvirne odluke, jasno proizlazi volja zakonodavca Unije da ne dozvoli da država članica može odbiti predaju tražene osobe pozivajući se na uvjete za priznavanje odluka i izvršenje kazni koji proizlaze iz prenošenja navedene okvirne odluke. Ako postoji osnova za nepriznavanje i neizvršenje s koje se državi članici izvršenja onemogućuje da se obveže na izvršenje kazne, ta država članica stoga nema druge mogućnosti nego da izvrši europski uhidbeni nalog i da stoga preda traženu osobu.

63. Iz prethodnih razmatranja zaključujem da članak 4. točku 6. Okvirne odluke 2002/584 treba tumačiti na način da mu se protivi to da država članica provodi razlog za neizvršenje predviđen tim člankom na način da pravosudno tijelo odbija izvršiti europski uhidbeni nalog izdan radi izvršenja kazne zatvora ili mjere oduzimanja slobode protiv tražene osobe koja se nalazi ili boravi u državi članici izvršenja ili je njezin državljanin, kad je, s jedne strane, odluka o preuzimanju izvršenja kazne, koja je donesena nakon odluke o odbijanju izvršenja, podložna uvjetima koji se odnose na poštovanje

22 — Vidjeti točku 49. ovog mišljenja.

23 — Moje isticanje.

sporazuma koji obvezuje državu članicu izdavateljicu uhidbenog naloga i državu članicu izvršenja, kao i na suradnju države članice izdavateljice uhidbenog naloga te kad, s druge strane, odbijanje izvršenja naloga nije dovedeno u pitanje u slučaju nemogućnosti preuzimanja izvršenja kazne zbog nepostojanja propisanih uvjeta.

B – *Drugo i treće prethodno pitanje*

64. Svojim drugim i trećim prethodnim pitanjem, koja treba ispitati zajedno, sud koji je uputio zahtjev u biti pita mogu li odredbe članka 4. točke 6. Okvirne odluke 2002/584 imati izravan učinak te, u slučaju niječnog odgovora, mogu li se nacionalna pravila tumačiti u skladu s tim odredbama na način da, kad država članica preuzimanje izvršenja kazne oduzimanja slobode podvrgava postojanju pravnog temelja u međunarodnoj konvenciji, taj članak sam po sebi predstavlja ugovorni temelj koji se zahtijeva nacionalnim pravom.

65. Valja istaknuti da ta okvirna odluka nema izravan učinak jer je donesena na temelju nekadašnjeg trećeg stupa Unije, osobito skladu s člankom 34. stavkom 2. točkom (b) UEU-a, u verziji koja proizlazi iz Ugovora iz Amsterdama, kojim se predviđa, s jedne strane, da su okvirne odluke obvezujuće za države članice u pogledu rezultata koji je potrebno postići, a odabir oblika i metoda postizanja tog rezultata prepušten je nacionalnim tijelima te, s druge strane, da okvirne odluke ne mogu imati izravan učinak.

66. Važno je podsjetiti i da, u skladu s člankom 9. Protokola (br. 36) o prijelaznim odredbama [24], priloženog Ugovorima, akti institucija, tijelâ, uredâ i agencija Unije doneseni na temelju Ugovora o Europskoj uniji prije stupanja na snagu Ugovora iz Lisabona zadržavaju svoje pravne učinke dok se ne stave izvan snage, poniše ili izmijene provedbom Ugovorâ.

67. Međutim, navedena okvirna odluka nije bila na taj način stavljena izvan snage, poništena ili izmijenjena nakon stupanja na snagu Ugovora iz Lisabona, pri čemu u tom pogledu valja pojasniti da se, iako se Direktivom 2012/13 Europskog parlamenta i Vijeća od 22. svibnja 2012. o pravu na informiranje u kaznenom postupku [25] znatno poboljšava pravo na informiranje priznato svakoj osumnjičenoj ili kazneno progonjenoj osobi, člankom 5. te direktive o postupku povodom europskog uhidbenog naloga predviđeno je samo da osobe koje su uhićene radi izvršenja takvog naloga moraju žurno dobiti odgovarajuću obavijest o pravima koja sadrži informacije o njihovim pravima „u skladu s pravom kojim se u državi članici izvršiteljici provodi [o]kvirna odluka […]”. Direktivom 2012/13/EU stoga se ni formalno ni sadržajno ne izmjenjuje Okvirna odluka 2002/584, koja i dalje proizvodi svoje pravne učinke u skladu s člankom 34. stavkom 2. točkom (b) UEU-a, u verziji koja proizlazi iz Ugovora iz Amsterdama.

68. Nakon presude od 16. lipnja 2005., Pupino [26], iz ustaljene sudske prakse također proizlazi da se na okvirne odluke može pozivati kako bi se pred sudovima država članica dobilo usklađeno tumačenje nacionalnog prava. Naime, obveza usklađenog tumačenja ne ovisi o mogućem izravnom učinku pravnog pravila Unije, već proizlazi iz obvezujućeg karaktera tog pravila. Kao što je Sud naveo, „iako okvirne odluke na temelju članka 34. stavka 2. točke (b) UEU-a, [u verziji koja proizlazi iz Ugovora iz Amsterdama,] ne mogu imati izravan učinak, nacionalna tijela i osobito nacionalni sudovi ipak su, zbog njihovog obvezujućeg karaktera, obvezni usklađeno tumačiti nacionalno pravo” [27].

24 — SL 2016., C 202, str. 321

25 — SL 2012., L 142, str. 1.

26 — C-105/03, EU:C:2005:386.

27 — Vidjeti presudu od 5. rujna 2012., Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517, t. 53. i navedena sudska praksa).

69. Primjenom nacionalnog prava, nacionalni sud koji ga je pozvan tumačiti stoga je obvezan tumačiti ga, koliko je to moguće, s obzirom na tekst i svrhu te okvirne odluke kako bi se postigao cilj iz te odluke. Ta obveza usklađenog tumačenja nacionalnog prava je „svojstvena sustavu uspostavljenom UFEU-om jer nacionalnim sudovima omogućava da u okviru svojih nadležnosti osiguraju punu učinkovitost prava Unije kada odlučuju u određenom sporu”[28]. U skladu s riječima Suda, navedena obveza zahtijeva da nacionalni sudovi „učine sve što je u njihovoj nadležnosti[29], uzimajući u obzir cjelokupno interno pravo i primjenjujući metode tumačenja koje to pravo poznaje, da bi se zajamčila puna učinkovitost predmetne okvirne odluke i da bi se došlo do rješenja koje je u skladu sa željenim ciljem”[30].

70. Osim toga, Sud je u svojoj presudi od 19. travnja 2016., DI[31], pojasnio da obveza usklađenog tumačenja nalaže nacionalnim sudovima da izmijene ili da ne primijene ustaljenu sudsku praksu ako se ona temelji na tumačenju nacionalnog prava koje nije u skladu s pravom Unije. Usklađeno tumačenje stoga na neki način proizvodi učinak isključenja tumačenja sudske prakse kojom se povređuje pravo Unije.

71. Međutim, načelo usklađenog tumačenja poznaje određene granice, osobito onu prema kojoj to načelo ne može služiti kao temelj contra legem tumačenja nacionalnog prava[32].

72. U glavnom predmetu, sud koji je uputio zahtjev ne slaže se s mišljenjem Openbaar Ministerie (državno odvjetništvo) da je usklađeno tumačenje moguće i da se njime zahtijeva samo da se članak 6. stavak 3. OLW-a tumači na način da izjavu o „spremnosti preuzimanja izvršenja presude” treba smatrati stvarnom obvezom. Naprotiv, taj sud smatra da, s obzirom na to da je nacionalnim zakonodavstvom predviđeno da pravosudno tijelo izvršenja ima obvezu odbiti predaju, a da to odbijanje ne podredi obvezi izvršenja kazne, svako tumačenje prema kojem je odbijanje izvršenja podređeno takvoj obvezi nužno predstavlja tumačenje contra legem. U tom pogledu, taj sud ističe da se nacionalnim zakonodavstvom pravosudnom tijelu izvršenja ne dopušta da izbjegne obvezu odbijanja predaje kada je očito da Nizozemska ne može preuzeti izvršenje kazne.

73. Naime, kako bi se nacionalno pravo moglo tumačiti u skladu s relevantnim odredbama prava Unije, valjalo bi smatrati, kao što predlaže državno odvjetništvo, da izjava o „[spremnosti] preuzimanja izvršenja presude” ne predstavlja samo izraz namjere, već stvarnu obvezu preuzetu nakon provjere je li to preuzimanje stvarno moguće te da se Minister van Veiligheid en Justitie (ministarstvo sigurnosti i pravosuđa) slijedom toga nalazi u položaju ograničene nadležnosti u pogledu prihvaćanja ili odbijanja tog preuzimanja, bez mogućnosti da ocijeni njegovu osnovanost.

74. U zadnjem je stupnju sud koji je uputio zahtjev dužan ocijeniti postoji li stvarna nemogućnost usklađenog tumačenja nacionalnog prava. U tom pogledu, valja istaknuti da pitanje suda koji je uputio zahtjev o mogućnosti tumačenja izraza „primjenjivi sporazum” iz članka 6. stavka 3. OLW-a na način da se odnosi na Okvirnu odluku 2002/584 predstavlja pitanje tumačenja nacionalnog prava o kojem treba odlučiti samo taj sud. Stoga to pitanje ne treba razmotriti u ovom mišljenju.

75. Ne dovodeći u pitanje njegovo tumačenje, važno je naglasiti da, u svakom slučaju, tumačenje nizozemskog prava u skladu s tom okvirnom odlukom pretpostavlja priznanje da se tekst članka 6. OLW-a može tumačiti na način da se njime ne predviđa obveza, već samo mogućnost pravosudnog tijela da odbije izvršenje europskog uhidbenog naloga te da se njime odobrava primjena te mogućnosti samo kad je u Nizozemskoj preuzimanje izvršenja kazne stvarno moguće.

28 — Vidjeti presudu od 8. studenoga 2016., Ognyanov (C-554/14, EU:C:2016:835, t. 59. i navedena sudska praksa).

29 — Moje isticanje.

30 — Vidjeti presudu od 28. srpnja 2016., JZ (C-294/16 PPU, EU:C:2016:610, t. 33. i navedena sudska praksa).

31 — C-441/14, EU:C:2016:278.

32 — Vidjeti naposljetku presudu od 28. srpnja 2016., JZ (C-294/16 PPU, EU:C:2016:610, t. 33. i navedena sudska praksa).

76. Međutim, s obzirom na to da nije sigurno da sud koji je uputio zahtjev može doći do tumačenja svojeg nacionalnog prava u skladu s pravom Unije, čini mi se nužnim odrediti, u slučaju da takvo usklađeno tumačenje ne bi bilo moguće, kakve bi konkretne učinke nacionalni sud bio dužan primijeniti iz neusklađenosti odredbi članka 6. stavaka 2. i 3. OLW-a s navedenom okvirnom odlukom.

77. U načelu, kad se predmetne nacionalne odredbe ne mogu tumačiti usklađeno, nacionalni sud dužan ih je ne primjenjivati u svrhu cjelovite primjene prava Unije.

78. U tom pogledu, valja utvrditi da je Sud, iako se od njega već tražilo da odluči o pravnom dosegu instrumenata donesenih u okviru glave VI. UEU-a o policijskoj i pravosudnoj suradnji u kaznenim stvarima, u svojoj presudi od 16. lipnja 2005., Pupino [33], ipak samo proširio načelo usklađenog tumačenja na te instrumente, priznajući da se okvirna odluka u tom pogledu ne može usporediti s direktivom.

79. Nasuprot tome, Sud još nije odlučio o tome uzrokuje li neusklađenost nacionalnog pravila s okvirnom odlukom obvezu za nacionalni sud da ne primjenjuje to nacionalno pravilo onda kad ga nije moguće usklađeno tumačiti.

80. Kao što sam tvrdio u svojem stajalištu od 28. travnja 2008. u predmetu Kozłowski [34], razlozi zbog kojih je Sud u presudi od 15. srpnja 1964., Costa [35], presudio da države članice, nakon što su dobrovoljno pristale prenijeti svoje ovlasti na Zajednicu, ne mogu obveznom aktu Zajednice pretpostaviti tekst svojeg unutarnjeg pravnog poretka, kakav god bio, mogu se prenijeti na okvirnu odluku. Prema mojem mišljenju, okvirna odluka, kao i svaki obvezujući akt prava Unije, mora biti nadređen bilo kojoj odredbi nacionalnog prava, čak i odredbi koja je ustavne naravi ili pripada temeljnom zakonu. Stoga se načelom nadređenosti prava Unije nacionalnom sudu nalaže da osigura puni učinak prava Unije, „izuzimajući po potrebi od primjene, na temelju samostalne ovlasti, svaku suprotnu odredbu nacionalnog prava” [36].

81. Više razmatranja ide u prilog priznanju načela nadređenosti okvirnih odluka donesenih u okviru trećeg stupa [37].

82. Prvo razmatranje odnosi se na tekst. U tom je pogledu potrebno utvrditi da je, uz iznimku pridržaja u pogledu nepostojanja izravnog učinka okvirnih odluka, zakonodavac Unije preslikao sustav okvirnih odluka iz sustava direktiva, predviđajući da su te odluke „obvezujuće za države članice u pogledu rezultata koji je potrebno postići, a odabir oblika i metoda postizanja tog cilja prepušten je nacionalnim tijelima” [38]. Budući da je nesporna osobitost okvirnih odluka ograničena na nepostojanje izravnog učinka [39], ne postoji nijedan razlog, što se ostalog tiče, za isključivanje nadređenosti tih instrumenata zbog toga što su obuhvaćeni područjem međuvladine suradnje.

33 — C-105/03, EU:C:2005:386.

34 — C-66/08, EU:C:2008:253.

35 — 6/64, EU:C:1964:66.

36 — Vidjeti presudu od 5. srpnja 2016., Ognyanov (C-614/14, EU:C:2016:514, t. 34.).

37 — Vidjeti u tom smislu Lenaerts, K. i Corthaut, T., „Of birds and hedges: the role of primacy in invoking norms of EU law”, *European Law Review*, Sweet and Maxwell, London, 2006., str. 287–315. Vidjeti u suprotnom smislu Peers, S., „Salvation outside the church: judicial protection in the third pillar after the Pupino and Segi judgments”, *Common Market Law Review*, br. 44., sv. 4., Wolters Kluwer Law and Business, Alphen aan den Rijn, 2007., str. 883–929., osobito str. 920., koji smatra da bi se, ako bi se načela nadređenosti i izravnog učinka primijenila na treći stup, zanemarile namjere autora Ugovora. Taj autor međutim priznaje da bi se priznanjem načela nadređenosti prava Unije u okviru trećeg stupa potvrdilo načelo djelotvornosti te se ne bi izričito povrijedio tekst Ugovora (str. 917.).

38 — Članak 34. stavak 2. točka (b) UEU-a, u verziji koja proizlazi iz Ugovora iz Amsterdama.

39 — Prechal, S. i Marguery, T. nepostojanje izravnog učinka okvirnih odluka nazivaju „malom osobitošću” u „ La mise en œuvre des décisions-cadres une leçon pour les futures directives pénales?”, *L'exécution du droit de l'Union, entre mécanismes communautaires et droits nationaux*, Bruylant, Bruxelles, 2009., str. 225–251., osobito str. 250.

83. Drugo se razmatranje odnosi na priznanje Suda da nacionalni sud ima obvezu služiti se tehnikom usklađenog tumačenja kako bi zajamčio punu djelotvornost okvirnih odluka i doći do rješenja usklađenog sa svrhom tih odluka.

84. Točno je da se Sud, kako bi opravdao primjenu načela usklađenog tumačenja, oslonio ne samo na načelo nadređenosti, već i na načelo lojalne suradnje. Sud je također naveo da načelo lojalne suradnje, koje osobito podrazumijeva da države članice poduzimaju sve opće ili posebne mjere potrebne da se osigura ispunjenje njihovih obveza na temelju prava Unije, mora biti također obvezno u okviru policijske i pravosudne suradnje u kaznenim stvarima, koja se uostalom u potpunosti temelji na suradnji država članica i institucija[40]. Ta je logika rasuđivanja već bila prisutna u presudi od 10. travnja 1984., Von Colson i Kamann[41], s obzirom na to da je Sud u njoj obvezu usklađenog tumačenja osobito izveo iz dužnosti država članica da poduzmu sve opće ili posebne mjere potrebne da se osigura ispunjenje njihovih obveza koje proizlaze iz prava Unije, pojašnjavajući da je to pravo obvezno za sva nacionalna tijela, uključujući pravosudna tijela, u okviru njihovih ovlasti[42].

85. Ipak ostaje činjenica da zahtjev usklađenog tumačenja, koji Sud na temelju ustaljene sudske prakse smatra „svojstven[im] […] sustavu uspostavljenom UFEU-om jer nacionalnim sudovima omogućava da u okviru svojih nadležnosti osiguraju punu učinkovitost prava Unije kada odlučuju u određenom sporu”[43], proizlazi iz zahtjeva učinkovitosti prava Unije i iz potrebe da se osigura nadređenost tog prava nad nacionalnim pravom država članica[44]. Također, priznavanje načela usklađenog tumačenja preko načela lojalne suradnje nužno pretpostavlja da se, makar implicitno, priznaje nadređenost prava Unije. Kako se, naime, obvezom lojalne suradnje koja proizlazi iz prava Unije može opravdati da nacionalni sud mora izmijeniti značenje svojeg nacionalnog prava tako da bude usklađeno s pravom Unije ako se za tu obvezu ne bi smatralo da treba prevladati nad obvezom nacionalnog suda da odluči o sporu u skladu s pravilima svojeg nacionalnog prava?

86. Treće je razmatranje povezano s razvojem pravnog okvira koji proizlazi iz kraja prijelaznog razdoblja predviđenog Protokolom br. 36. o prijelaznim odredbama, priloženim Ugovorima. Na temelju članka 10. stavka 3. tog protokola, prijelazna mjera koja je navedena u stavku 1. prestaje proizvoditi učinke pet godina nakon stupanja na snagu Ugovora iz Lisabona, odnosno 30. studenoga 2014. Konačno uključivanje trećeg stupa u područje iz trećeg dijela UFEU-a, glava V. o području slobode, sigurnosti i pravde nalaže „tumačenje u skladu s pravom Zajednice”[45]. U tom pogledu, osobito valja istaknuti da, iako nadležnost Suda u skladu s bivšim člankom 35. UEU-a odražava narav međuvladine suradnje u okviru trećeg stupa, Sud od tog datuma ima automatsku i obveznu nadležnost da odlučuje u prethodnom postupku jer više ne ovisi o izjavi u skladu s kojom svaka država članica priznaje tu nadležnost i navodi nacionalne sudove koji mogu pokrenuti postupak pred Sudom. U tom je pogledu zanimljivo istaknuti da se Sud u svojoj presudi od 16. lipnja 2005., Pupino[46], oslonio na „važnost nadležnosti Suda da odlučuje u prethodnom postupku na temelju članka 35. UEU-a” kako bi opravdao da se pojedincima priznaje pravo pozivanja na okvirne odluke kako bi se postiglo usklađeno tumačenje

40 — Vidjeti presudu od 16. lipnja 2005., Pupino (C-105/03, EU:C:2005:386, t. 42.).

41 — 14/83, EU:C:1984:153.

42 — Vidjeti presudu od 10. travnja 1984., von Colson i Kamann (14/83, EU:C:1984:153, t. 26.).

43 — Vidjeti naposljetku presudu od 28. siječnja 2016., BP Europa (C-64/15, EU:C:2016:62, t. 41. i navedena sudska praksa).

44 — Vidjeti u tom smislu Simon, D., „La panacée de l’interprétation conforme: injection homéopathique ou thérapie palliative?” *De Rome à Lisbonne: les juridictions de l’Union européenne à la croisée des chemins, Mélanges en l’honneur de Paolo Mengozzi*, Bruylant, Bruxelles, 2013., str. 279–298. Taj autor smatra da „podizanje obveze usklađenog tumačenja na razinu ‚načela svojstvenog sustavu uspostavljenom Ugovorom’ neposredno proizlazi […] iz nadređenosti [prava Unije] nad nacionalnim pravom država članica” (str. 282.). Dodaje da je „veza s nadređenošću prava Unije općenito, a ne samo posebno s provedbom direktiva, iskazana obvezom da se osigura da se, ne samo akt prenošenja, već i ukupno nacionalno pravo, bez obzira na to je li doneseno prije ili poslije direktive, tumače ‚u skladu s pravom EU-a’” (str. 283.).

45 — Prechal, S. i Marguery, T., „La mise en œuvre des décisions-cadres une leçon pour les futures directives pénales?”, *L’exécution du droit de l’Union, entre mécanismes communautaires et droits nationaux*, Bruylant, Bruxelles, 2009., str. 225–251., osobito str. 232.

46 — C-105/03, EU:C:2005:386.

nacionalnog prava pred sudovima država članica[47]. Priznavanje nadležnosti istovjetne onoj koju Sud ima u okviru prvog stupa upućuje na snažan proces konvergencije između ta dva stupa, kojim se opravdava preslikavanje učinaka direktiva na okvirne odluke, uz, dakako, iznimku izravnog učinka koji se izričito isključuje.

87. Iz prethodnih razmatranja zaključujem da je na temelju načela nadređenosti svrha okvirne odluke da bude nadređena svim odredbama nacionalnog prava koje su joj protivne.

88. U skladu s logikom razdvajanja učinka „zamjene" i „mogućnosti pozivanja na isključenje"[48], smatram da nepostojanje izravnog učinka okvirne odluke ne znači da nacionalni sud nema obvezu ne primijeniti one odredbe svojeg nacionalnog prava koje nisu u skladu s pravom Unije. Naime, ta obveza izravno proizlazi iz prednosti prava Unije pred nacionalnim odredbama koje onemogućuju njegovu punu učinkovitost.

89. Taj se zaključak tim više nameće u glavnom postupku jer se u njemu ne suprotstavljaju dva pojedinca, od kojih se jedan protiv drugog poziva na odredbe Okvirne odluke 2002/584, već se, upravno suprotno, u tom postupku radi o vertikalnom odnosu. Naime, radi se o sporu između nizozemske države i D. A. Popławskog[49]. Osim toga, on se poziva isključivo na svoje nacionalno pravo. On tu okvirnu odluku ne navodi s ciljem da se pozove na pravo koje je u njegovu korist nastalo pomoću tog instrumenta i postalo dijelom njegova pravnog naslijeđa.

90. Stoga valja zaključiti da odredbe članka 4. točke 6. navedene okvirne odluke nemaju izravan učinak, da nacionalni sud mora nacionalne odredbe iz predmeta u glavnom postupku tumačiti u najvećoj mogućoj mjeri u skladu s pravom Unije te da je nacionalni sud, u slučaju da se takvo tumačenje pokaže nemogućim, dužan ne primijeniti te odredbe zbog neusklađenosti s člankom 4. točkom 6. navedene okvirne odluke.

91. Kako bih sudu koji je podnio zahtjev pružio cjelovito pojašnjenje, napominjem da, u glavnom predmetu, ne primjenjivanje nacionalnih odredbi kojima se prenosi razlog za moguće neizvršavanje predviđen člankom 4. točkom 6. Okvirne odluke 2002/584 podrazumijeva primjenu drugih odredbi nizozemskog prava kojima se prenosi ta okvirna odluka. Iz toga konkretno proizlazi da nacionalni sud mora naložiti izvršenje europskog uhidbenog naloga.

C – Četvrto prethodno pitanje

92. Svojim četvrtim prethodnim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita smije li država članica izvršenja, u okviru provedbe članka 4. točke 6. navedene okvirne odluke, odbijanje izvršenja europskog uhidbenog naloga koji je izdan protiv državljanina druge države članice podrediti uvjetu da država članica izvršenja mora imati mogućnost ponovnog suđenja za kazneno djelo za koje je taj državljanin osuđen i da ne postoji stvarna prepreka za novi kazneni progon te osobe, dok je nadležno pravosudno tijelo te države, kad se radi o njezinom državljaninu, obvezno bezuvjetno odbiti predaju.

47 — Presuda od 16. lipnja 2005., Pupino (C-105/03, EU:C:2005:386, t. 37. i 38.)

48 — O toj razlici vidjeti osobito Simon, D., „L'invocabilité des directives dans les litiges horizontaux: confirmation ou infléchissement?", *Revue Europe*, br. 3., LexisNexis, Pariz, 2010. Također vidjeti Dougan, M., „When worlds collide! Competing visions of the relationship between direct effect direct and supremacy" *Common Market Law Review*, br. 44., sv. 4., Wolters Kluwer Law and Business, Alphen aan den Rijn, 2007., str. 931–963.

49 — Ne bi bilo pretjerano smatrati da su u sporu suprotstavljene, iako neizravno, dvije države članice, Poljska kao država članica izdavateljica europskog uhidbenog naloga i Nizozemska kao država članica izvršenja.

93. Sud koji je uputio zahtjev navodi da, s ciljem tumačenja svojeg nacionalnog prava u skladu s člankom 4. točkom 6. Okvirne odluke 2002/584, članak 6. stavak 5. OLW-a može tumačiti na način da se predaja državljanina druge države članice može odbiti samo pod uvjetom da se dokaže da ne samo da se taj državljanin može kazneno goniti za ista djela za koja je već osuđen u državi članici izdavateljici, već i da za izvršenje takvog progona u Nizozemskoj ne postoji nikakva stvarna prepreka, kao što je okolnost da država članica izdavateljica ne proslijedi kazneni spis dotične osobe.

94. Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, prednost tog tumačenja jest da bi se njime spriječilo nekažnjavanje tražene osobe jer bi se, pod pretpostavkom da kazna za čije je izvršenje izdan europski uhidbeni nalog ne može biti izvršena u Nizozemskoj, kazneni progoni protiv tražene osobe unatoč tome mogli provoditi za ista djela. Suprotno tome, nedostatak navedenog tumačenja jest drukčije postupanje s državljanima drugih država članica nego s nizozemskim državljanima jer se za nizozemske državljane izvršenje europskog uhidbenog naloga mora odbiti, a da to odbijanje ne bude uvjetovano mogućnošću pokretanja novog kaznenog progona.

95. Kao i Komisija, pretpostavku na koju se oslanja sud koji je uputio zahtjev smatram pogrešnom. Naime, člankom 4. točkom 6. te okvirne odluke započinjanje novog kaznenog progona tražene osobe za ista djela nije predviđeno kao alternativa obvezi države članice izvršenja da izvrši kaznu. Drugim riječima, ta se odredba, koja se temelji na načelu uzajamnog priznavanja, ne može smatrati tek prenošenjem načela aut dedere, aut judicare, koje u pogledu prava o izručenju državi primateljici ostavlja mogućnost odabira između izručenja počinitelja povrede ili suđenja, bez obzira na presudu donesenu u državi tražiteljici.

96. Budući da tumačenje nacionalnog prava koje predlaže sud koji je uputio zahtjev ni u kojem slučaju nije u skladu s okvirnom odlukom, nije potrebno postavljati pitanje zabranjuje li se pravom Unije različito postupanje koje proizlazi iz takvog tumačenja.

IV – **Zaključak**

97. S obzirom na prethodna razmatranja, predlažem Sudu da na pitanja koja je uputio Rechtbank Amsterdam (Sud u Amsterdamu, Nizozemska) odgovori kako slijedi:

1. Članak 4. točku 6. Okvirne odluke Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica, kako je izmijenjena Okvirnom odlukom Vijeća 2009/299/PUP od 26. veljače 2009., treba tumačiti na način da mu se protivi to da država članica provodi razlog za neizvršavanje predviđen člankom 4. točkom 6. Okvirne odluke 2002/584, kako je izmijenjena, na način da:

   — pravosudno tijelo ima obvezu odbiti izvršenje europskog uhidbenog naloga izdanog u svrhu izvršenja kazne ili mjere oduzimanja slobode u odnosu na traženu osobu koja se nalazi ili boravi u državi članici izvršenja ili je njezin državljanin, a da ne može odlučiti je li, ovisno o konkretnoj situaciji osobe, izvršenje kazne u toj državi članici povoljnije za društvenu rehabilitaciju te osobe;

   — odbijanje izvršenja europskog uhidbenog naloga ima za učinak samo to da ta država članica izjavi spremnost da preuzme izvršenje kazne, a da ta izjava ne znači obvezu izvršenja;

   — pravosudno tijelo odbija izvršiti europski uhidbeni nalog izdan radi izvršenja kazne zatvora ili mjere oduzimanja slobode protiv tražene osobe koja se nalazi ili boravi u državi članici izvršenja ili je njezin državljanin, kad je, s jedne strane, odluka o preuzimanju izvršenja kazne, koja je donesena nakon odluke o odbijanju izvršenja, podložna uvjetima koji se odnose na poštovanje sporazuma koji obvezuje državu članicu izdavateljicu uhidbenog naloga i državu

članicu izvršenja, kao i na suradnju države članice izdavateljice uhidbenog naloga te kad, s druge strane, odbijanje izvršenja naloga nije dovedeno u pitanje u slučaju nemogućnosti preuzimanja izvršenja kazne zbog nepostojanja propisanih uvjeta.

2. Odredbe članka 4. točke 6. Okvirne odluke 2002/584, kako je izmijenjena, nemaju izravan učinak. Međutim, nacionalni sud mora nacionalne odredbe iz predmeta u glavnom postupku tumačiti u najvećoj mogućoj mjeri u skladu s pravom Unije te je nacionalni sud, u slučaju da se takvo tumačenje pokaže nemogućim, dužan ne primijeniti te odredbe zbog neusklađenosti s člankom 4. točkom 6. Okvirne odluke 2002/584, kako je izmijenjena.